

ἐρασμία κισσάμπελος περιπλέκεται ἐπὶ τῆς ἀκανθώδους βάρου καὶ τὸ γλιγώνιον καὶ ὁ λυγρὸς διαχύνουσι τὴν λεπτὴν αὐτῶν εὐωδίαν, ἐκεῖ ὑπὸ τὸ σελιναῖον φέγγος αἱ ὀρεστιάδαι Νύμφαι, μόλις ψάφουσιν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν τὸν τάπητα τῆς χλόης, ὀρχοῦνται ἐλαφρῶς, ἐνῶ ἡ τεθλιμμένη ἤχῳ πλησίον που ἐντὸς σπηλαίου κεκρυμμένη ἐπαναλαμβάνει διὰ φωνῆς τρεμούσης τὰ χαρμόσυνα αὐτῶν ἄσματα.

«Ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, ὅθεν ὁ Φοῖβος, πρὶν ἢ στρέψῃ τοὺς πυρίνους σὺτοῦ ἵππους, ρίπτει εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων τὰ τελευταῖα αὐτοῦ βέλη εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ὁ γαλή-

συγκροτοῦσι τοὺς ἰδιόρρυθμους αὐτῶν χοροὺς ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν κροτάλων καὶ τῶν αὐλῶν συνοδευόμενοι.

«Ἐκεῖ τέλος εἰς μεμακρυσμένην καὶ ἐρημικὴν κοιλάδα ἐνθα ὁ ἄνθρωπος, ὁσάκις εὐρεθῇ μόνος, καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἁορίστου, ἀκούων ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς τοὺς συγκεχυμένους ψυθουρισμοὺς τῆς φύσεως, οὓς μάτην προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ οἵτινες φαίνονται αὐτῷ ὡς φωναὶ ἀπ' ἄοράτου τινος κόσμου πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενοι, ἐκεῖ πλησίον που ἐπὶ βράχου καθήμενος ὁ μυστηριώδης Πᾶν παίζει τὸν πολύφωνον αὐλὸν του.

«Καὶ πάντες οἱ συγκεχυμένοι οὗτοι, ἤχοι, αἱ

Ἐπαυλὶς ἐν Ἰαπωνίᾳ (1).

νιος Ποσειδῶν ὑπὸ τῶν Τριτόνων περικυκλωμένος ψάλλει τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ παιᾶνα.

«Ἐκεῖ εἰς τὰς καταπρασίνους πεδιάδας ἐνθα ἡ ἄμπελος κάμπτεται τοὺς κλώνας τῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καλλιδοτρύων σταφυλῶν καὶ ἡ γλαυκὴ ἐλαία, τῆς Πολιούχου Παλλάδος τὸ φύτευμα, κινεῖ μελαγχολικῶς τὴν κορυφὴν, ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ εὐεργετικὸς Βάκχος, ἐρειδόμενος ἐπὶ γηραιοῦ κορμοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιελίσσεται ὁ οἰνόχρους κισσός, ἐνῶ περὶ αὐτὸν οἱ Σιληνοὶ καὶ οἱ Σάτυροι

(1) Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου θέλομεν ἀρχίσαι τὴν καταχώρισιν περιγησέως ἐν Ἰαπωνίᾳ μεστῆς παραδόξων περὶ τῶν ἡθῶν καὶ θθίμων τῆς χώρας περιγραφῶν.

μυστηριώδεις φωναὶ, αἵτινες ὅτε μὲν ἐκπνέουσιν, ὅτε δὲ ἀναγεννῶνται, πάλιν, θαυμάσιως πως εἰς τὸν αὐτὸν συμπίπτουσι ρυθμὸν, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην ἁρμονίαν . . . ἐνῶ αἱ εἰς τὸ χάος μαρμαίρουσαι σφαῖραι, ὡς ἀγαθοὶ δαίμονες, κλίνοντες μετὰ σεβάσμου τὰς ἐστεμμένας αὐτῶν κεφαλὰς, διαχύνουσι πρὸς τὴν γῆν τὴν γλυκεῖαν αὐτῶν μουσικὴν καὶ οὕτω ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη συμφωνία ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς μυστηριώδεις ἐκτάσεις ποικιλοτρόπως ἐπαναλαμβάνομένη, σχηματίζει ἀκαταπαύστως τὸν αἰώνιον τοῦτον ὕμνον «Τὸ πᾶν τὸ Σὸν μεγαλεῖον ἀγγέλλει, ὦ Ἀραρχε τῆς καθολικῆς ἁρμονίας Ἀρχή.»